

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Dalibora Bruka a soudců JUDr. Vladimíra Doležela a JUDr. Ivony Ryšánkové v právní věci žalobkyně **I. P.**, nar. XXXX, bytem XXXX, zastoupené JUDr. Jarmilou Dostálovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, tř. Svobody č. p. 39, proti žalovanému **K. N.**, nar. XXXX, bytem XXXX, zastoupenému JUDr. Ladislavou Palatinovou, advokátkou se sídlem v Kroměříži, Vejvanovského č. p. 468, *o zaplacení 47.334,-- Kč s příslušenstvím*, o odvolání žalobkyně a odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 27.9.2006 č.j. 9C 122/2006-96

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I., II., III. **potvrzuje.**

II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku IV. **mění** tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně částku 3.393,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Ladislavy Platinové, advokátky.

III. Žalobkyně je **povinna** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 4.192,40 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Ladislavy Platinové, advokátky.

IV. Žalobkyně je **povinna** zaplatit ČR – Okresnímu soudu v Kroměříži na náhradě nákladů řízení částku 2.276,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

V. Žalovaný je **povinen** zaplatit ČR – Okresnímu soudu v Kroměříži na náhradě nákladů řízení částku 1.455,55 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Soud I. stupně v záhlaví citovaným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 18.234,- Kč s 2 % úrokem z prodlení z této částky ročně za období od 1.4.2004 do zaplacení ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu zamítl v části, v níže se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení částky 29.100,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 13,6 % z této částky ročně za období od 1.4.2004 do zaplacení (výrok II.) a v části, v níž se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení úroků z prodlení ve výši dalších 11,6 % ročně z částky 18.234,- Kč za období od 1.4.2004 do zaplacení (výrok III.) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 3.155,- Kč k rukám právní zástupkyně žalovaného do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.).

Proti tomuto rozsudku podali žalobkyně a žalovaný odvolání.

Žalobkyně napadla odvoláním výroky II., III. a IV. rozsudku. Namítala, že přes přesunutí důkazního břemene na žalovaného považoval okresní soud s ohledem na reálnost kontraktu za prokázané částky vyplývající z výpisu z jednoho účtu žalovaného a zamítl její důkazní návrh na předložení výpisů ze všech účtů žalovaného. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č.j. 32 Odo 964/2004, řešící důsledky uznání závazku v procesní rovině, vytýkala okresnímu soudu, že v rozporu s tímto výkladem uzavřel, že žalobkyně neprokázala poskytnutí půjčky a že výpisy z jednoho účtu žalovaného považoval za prokázanou půjčku jen do výše 20.900,- Kč. Tyto dle žalobkyně prokazují jen část půjčky, nevyvracejí půjčku poskytnutou přímo „z ruky do ruky“ a nemohou být vyvrácením domněnky dluhu. Odvolávala se i na rozsudek NS ČR č.j. 29Odo 180/2003, podle kterého unesení či neunesení důkazního břemene nemůže být založeno jen na pouhém popření skutečnosti, o jejíž existenci platí vyvratitelná domněnka a má za to, že žalovaný tvrzení o neexistenci půjček neprokázal a výpisy z účtu existenci části půjčky, která na účet zaslaná nebyla, nevyvrátil.

Žalobkyně v odvolání navrhla změnu žalobního petitu tak, že jako příslušenství jistiny 47.334,- Kč požadovala namísto 13,6 % úroků z prodlení zaplatit úroky ve výši 13,6 % ročně z částky 47.334,- Kč od 1.4.2004 do zaplacení a částku 500,- Kč s 2 % úroky z prodlení ročně od 1.4.2004, a to na základě tvrzení, že žalovaný uznal dluh ve výši 50.000,- Kč spolu s 13,6 % úroky ročně a 500,- Kč ročně jako poplatek za úvěr. V žalobě však žalobkyně sjednaný úrok nazvala úrokem z prodlení, částku 500,- Kč uhradila jednorázově jako poplatek při vyřizování úvěru. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo změněno ve smyslu změny žaloby nebo aby věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání.

Žalovaný napadl odvoláním výroky I. a IV. rozsudku. Vychází z toho, že pokud nebyla prokázána výše půjčky, nelze se opírat o ust. § 558 občanského zákoníku, neboť výše závazku musí odpovídat výši dluhu uvedeného v písemném uznání dluhu. V uznání dluhu byla uvedena částka, kterou žalobkyně nikdy neposkytla a soud se nevypořádal ani s tím, že částka uvedená v uznání dluhu je odlišná od té, kterou byl zavázán uhradit a která byla soudem určena jako půjčka. Nevypořádal se ani s tím, že při podpisu listiny o uznání dluhu byl žalovaný silně pod vlivem alkoholu a nevěděl, co je obsahem listiny, a nebyl tedy způsobilý takový právní úkon učinit. Uznání dluhu považuje za neplatný projev vůle a má za to, že okresní soud se nevypořádal ani s jeho tvrzením, že mezi účastníky nikdy smlouva o půjčce uzavřena nebyla, žalobkyně půjčky neprokázala a soud nezkoumal, z jakého titulu mu na účet poskytla peníze. Navrhl, aby napadený rozsudek byl změněn tak, že žaloba bude zamítnuta.

Žalobkyně v písemném vyjádření k odvolání žalovaného poukázala na to, že žalovaný podepsal dlužní úpis svobodně a dle laického srovnání podpisu žalovaného na odporu a dlužním úpisu se podpisy neliší. Zopakovala argumentaci proti napadenému rozhodnutí, uvedenou již v odvolání, k níž nově dodala, že podobnou zkušenost s žalovaným měla i jeho předchozí přítelkyně.

Žalovaný v písemném vyjádření k odvolání žalobkyně se zabýval hodnocením přípustnosti změny žaloby v odvolacím řízení a navrhoval její nepřipuštění, neboť změna žaloby nepřichází v úvahu vzhledem k zákazu novot v odvolacím řízení dle § 205a o.s.ř. a zákazu uplatnění nového nároku dle § 216 odst. 2 o.s.ř.

Změnu žaloby odvolací soud usnesením vyhlášeným při jednání dne 16.4.2008 nepřipustil a předmětem řízení tedy zůstal původně uplatněný nárok.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání obou účastníků bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.), žalobkyně a žalovaný jsou osobami k podání tohoto opravného prostředku oprávněnými (§ 201 o.s.ř.), jejich odvolání směřuje proti rozhodnutí, které lze odvoláním napadnout (§ 201, § 202 o.s.ř. a contrario), obsahuje způsobilé odvolací důvody podřaditelné u žalobkyně pod ust. § 205 odst. 2 písm. d), g) o.s.ř. a u žalovaného pod ust. § 205 odst. 2 písm. e), g) o.s.ř., přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející (§ 212a odst. 1, 5 o.s.ř.) a poté, co dokazování za podmínek upravených v § 213b o.s.ř. doplnil, dospěl k závěru, že odvolání účastníků není opodstatněné.

Své rozhodnutí založil soud I.stupně na zjištění, že mezi účastníky byla v době jejich partnerského vztahu ústně uzavřena smlouva o půjčce ve smyslu § 657 občanského zákoníku. Žalovaný dluh z půjčky podle § 558 občanského zákoníku uznal a tento projev vůle posoudil jako platný právní úkon. Dovodil, že žalovaný neunesl důkazní břemeno o tom, že nebyl při jeho učinění ve stavu způsobilém k realizaci takového právního úkonu. I když bylo prokázáno, že žalovaný požíval alkoholické nápoje, z výpovědí svědků nevyplynulo, že by v důsledku jejich požití byl ve stavu vylučujícím způsobilost činit právní úkony. Výpovědi svědků navržených žalovaným jsou pak v rozporu s výpověďmi svědků navržených žalobkyní, podle nichž byl žalovaný schopen se po použití alkoholu kontrolovat. Uznávací prohlášení založilo právní domněnku existence dluhu z půjčky, žalovaný však výpisy ze svých běžných účtů částečně domněnku existence výše závazku vyvrátil, neboť v období od 1.9.2001 do 31.10.2002 na účet obdržel od žalobkyně částku 20.900,- Kč, nikoliv tvrzených 50.000,- Kč. Přihlédnuto bylo přitom k měnícím tvrzením žalobkyně o datu a způsobu poskytnutí půjčky, která pak jsou v rozporu s výsledky dokazování. Mezi účastníky byla tedy uzavřena smlouva o půjčce jen na částku 20.900,- Kč, která byla žalovanému reálně poskytnuta. Žalovaný vrátil žalobkyni pouze částku 2.666,- Kč. Tvrzení žalovaného, že tato částka představovala naopak půjčku poskytnutou žalovaným žalobkyni, okresní soud s ohledem na důkaz uznáním dluhu jako účelového tvrzení neuvěřil. Nárok na požadované příslušenství posoudil podle § 517 občanského zákoníku s tím, že do prodlení se žalovaný dostal po uplynutí lhůty k vrácení půjčky, uvedené v uznání dluhu. Procentní sazbu úroků z prodlení pak určil ve výši dvojnásobku diskontní sazby stanovené ČNB k prvnímu dni prodlení v souladu s nařízením vlády č. 142/1994 Sb. ve znění platném před novelou provedenou nařízením vlády č. 163/2005 Sb. Žalobkyni proto přiznal jen dosud dlužnou jistinu 18.234,- Kč s 2 % úroky z prodlení od 1.4.2004 jako prvního dne prodlení se splněním peněžitého závazku a ve zbývajícím rozsahu nárok žalobkyně zamítl.

Žalobkyně nárok na zaplacení žalované částky odvozovala dle žalobních tvrzení z uznání dluhu, které žalovaný učinil dne 23.8.2003. Je třeba zdůraznit, že uznání dluhu ve smyslu ust. § 558 občanského zákoníku není novým právním titulem závazku, neboť jím původní závazek dlužníka nezaniká ani nevzniká závazek nový. Jedná se o institut sloužící k zajištění závazku, jehož funkce spočívá v usnadnění procesní situace věřitele, jenž nemusí v případě sporu prokazovat existenci uznaného dluhu a jeho výši v době uznání. To však neznamená, že věřitel nemusí splnit svoji povinnost tvrzení ve vztahu k právnímu důvodu dluhu a jeho výši. V tomto směru žalobkyně tvrdila, že dluh vznikl z titulu půjček, které žalovanému poskytla jednak na účet, jednak v hotovosti, a to nejméně ve výši 50.000,- Kč.

Blíže se žalobkyně k půjčkám a jejich výši vyjadřovala ve své účastnické výpovědi. Z tohoto důkazu lze mít za prokázané, že se jednalo o dvě půjčky, jednu ve výši 30.000,- Kč a druhou ve výši 20.000,- Kč, přičemž dle žalobkyně se mohlo jednat i o vyšší částku. Půjčku ve výši 30.000,- Kč měla žalobkyně poskytnout jednorázově dne 24.9.2001 na bankovní účet žalovaného z peněžních prostředků, které obdržela téhož dne od stavební spořitelny. V řízení sice bylo prokázáno, že jí byla ze stavebního spoření předmětného dne vyplacena finanční částka 30.878,- Kč na bankovní účet vedený u České spořitelny a.s., výpisem z tohoto účtu za měsíc září 2001 však bylo rovněž prokázáno, že z účtu žalobkyně částka 30.000,- Kč dne 24.9.2001 ani následující dny nebyla odepsána na jiný účet ani ji žalobkyně jednorázově nevybrala v hotovosti. Takto byla vyvrácena existence půjčky ve výši 30.000,- Kč, neboť žalobkyně tuto půjčku žalovanému způsobem, který byl v řízení prokázán její účastnickou výpovědí, neposkytla. Na tomto závěru nemůže ničeho měnit ani odvolací námitka žalobkyně, že žalovanému půjčila částku nejméně ve výši 50.000,- Kč a některé částky mu předávala v hotovosti. Žalobkyně ve své výpovědi popsala zcela jednoznačným způsobem, z jakých peněžních prostředků, kdy a jakou formou měla být půjčka 30.000,- Kč uhrazena. Takový způsob poskytnutí půjčky však objektivně výpisem z jejího účtu prokázán není a existenci půjčky vyvrací. Je třeba zdůraznit, že peněžní prostředky z této půjčky neměly být žalovanému předány v hotovosti, neboť žalobkyně pouze k půjčce ve výši 20.000,- Kč vypověděla, že tuto poskytla žalovanému postupně v dílčích částkách na jeho bankovní účet, případně mu peněžní prostředky předala v hotovosti. Okolnost, zda měl žalovaný jeden či více účtů pak v této souvislosti již není pro vyvrácení půjčky rozhodná. Potřeba provést skutková zjištění na základě výpisů z jiných účtů žalovaného nebyla z těchto důvodů v řízení dána a okresní soud nepochybil, pokud tomuto důkaznímu návrhu žalobkyně nevyhověl. Odvolací důvod, uplatněný žalobkyní ve smyslu ust. § 205 odst. 2 písm. d) o.s.ř., nebyl tedy naplněn.

Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem okresního soudu o tom, že existence dluhu vyplývajícího z půjčky ve výši 30.000,- Kč byla vyvrácena. Jestliže žalobkyně poukazovala na judikát Nejvyššího soudu č.j. 32 Odo 964/2003, pak je třeba uvést, že v posuzované věci bylo prokázáno výpovědí žalobkyně, že dluh se týkal více půjček, z nichž existence jedné z nich ve výši 30.000,- Kč byla důkazy vyvrácena a nezůstala jen v rovině pochybností.

Lze uvést, že okresní soud ust. § 558 občanského zákoníku, které zakládá vyvratitelnou právní domněnku o existenci a výši dluhu, aplikoval v řízení správně. Nelze totiž z řízení ani z rozhodnutí samotného dovodit, že by na žalobkyni v tomto ohledu přenášel důkazní břemeno. Správně však uzavřel, že žalovanému se podařilo vyvrátit existenci půjčky ve výši 30.000,- Kč. To přitom neznamená, že je tím zpochybněn i dluh, jehož existence vyvrácena nebyla a že z tohoto důvodu je uznání dluhu neurčitým právním úkonem a tedy neplatné, zvláště za situace, kdy žalobkyně vypověděla, že kromě jednorázové půjčky 30.000,- Kč poskytla žalovanému nejméně dalších 20.000,- Kč. Namíste však není ani odvolací námitka žalobkyně, že podobnou zkušenost s půjčkami měla s žalovaným též jeho

předchozí přítelkyně. Jednak je třeba uvést, že dle svědkyně H. si půjčovali s žalovaným peněžní prostředky navzájem, jednak na existenci závazku nelze usuzovat z jiných závazků dlužníka vůči jiným subjektům.

Pokud jde o druhou půjčku, pak i u tohoto závazku se odvolací soud ztotožňuje se skutkovými zjištěními učiněnými okresním soudem, na která pro stručnost odkazuje. Skutkový závěr, že žalobkyně v období od 1.9.2001 do 31.8.2002 poskytla na účet žalovaného formou vkladu peněžní hotovost v celkové výši 20.900,- Kč, je jednoznačně podpořen výpisy z účtu žalovaného.

Žalovaný již v řízení před soudem I. stupně tvrdil, že částky, které mu žalobkyně vkládala na účet, představovaly náhradu nákladů ze společné útraty v době partnerského soužití účastníků a nejednalo se o půjčky ze strany žalobkyně. Odvolací soud při respektování principu neúplné apelace doplnil dokazování k tomuto tvrzení účastnickým výsledkem žalovaného, neboť žalovaný nebyl okresním soudem v souladu s ust. § 118a o.s.ř. poučen ke svému břemenu tvrzení a břemenu důkaznímu. Žalovaný takto tvrdil, že mezi účastníky byla dohoda, že část peněz vybraných žalovaným z bankomatu a vynaložených při společně stráveném času, mu žalobkyně vrátí. Z výpisu z účtu žalovaného vyplývá nejprve výběr z bankomatu a následně částka poukázaná žalobkyní. Jako účastník řízení žalovaný vypověděl, že peněžní prostředky vybrané z bankomatu před návštěvou žalobkyně v Olomouci použil na úhradu společné útraty při různých akcích nebo si za ně žalobkyně koupila něco na sebe, největší částka byla za opravu jejího auta. Vybranou částku vždy celou neutratili, on sám neřešil, kolik mu žalobkyně vrátí, po telefonické dohodě vyplynula nějaká částka, kterou mu žalobkyně vrátila.

Odvolací soud po zhodnocení výpovědi žalovaného a ve spojení s dalšími důkazy provedenými v řízení, a to výpisy z účtu žalovaného u GE Money Bank, a.s. a výpisy ze sporožirového účtu žalobkyně dospěl k závěru, že žalovaný důkazní břemeno ke svému tvrzení neunesl. Předně je třeba uvést, že podle účastnické výpovědi žalovaného by výběrům odpovídalo tvrzené vrácení peněz jen ve třech případech, k výběrům v říjnu v celkové výši 11.000,- Kč a v dubnu v celkové výši 27.000,- Kč žádný vklad od žalobkyně nenásledoval. Naopak z porovnání výpisů z účtu žalobkyně a žalovaného vyplývá, že žalobkyně vložila peníze na účet žalovaného v září 2001 a dubnu 2002 již předtím, než vybral peníze z bankomatu a na účet mu vložila v říjnu 2001 i další částky v celkové výši 4.600,- Kč, které dle výpovědi žalovaného neměly být náhradou za společnou útratu. Jelikož žalobkyně dohodu o vrácení částek za společnou útratu popírá, výpověď žalovaného není podporována jinými důkazními prostředky, přičemž časové souvislosti mezi výběry z bankomatu a vklady od žalobkyně jsou rozporné, odvolací soud výpovědi žalovaného neuvěřil a jeho tvrzení považuje za neprokázané. Na základě této skutečnosti se odvolací soud se závěrem okresního soudu, že žalovaný nevyvrátil existenci dluhu ve výši 18.234,- Kč (při zohlednění částečných plateb žalovaného), ztotožňuje.

Pokud jde o námitku žalovaného, že v době, kdy podepsal listinu o uznání dluhu, byl silně pod vlivem alkoholu a nebyl způsobilý takový právní úkon učinit, s touto se okresní soud řádně vypořádal a zhodnotil ji v souladu se skutečnostmi, které z provedeného dokazování vyšly najevo. Mimo rámec tohoto hodnocení okresním soudem, na které odvolací soud pro stručnost odkazuje, pak jen podotýká, že podle výpovědi svědkyně P. žalovaný podepsal listinu kolem druhé až třetí hodiny odpoledne, podle svědkyně H., jež s žalovaným strávila část dne, jí opilý nepřipadal. Pokud se ostatní svědkové vyjadřovali ke konzumaci

alkoholu, pak na silné opilosti se shodli až ve večerních hodinách, do tohoto časového období však dle provedeného dokazování podepsání listiny o uznání dluhu nespadá.

Jelikož na uznání dluhu je třeba nahlížet jako na platný právní úkon, je třeba odmítnout též námitku žalovaného, že se okresní soud nevypořádal s tím, že mezi účastníky nebyla smlouva o půjčce uzavřena. Bylo pouze na žalovaném, aby vyvrátil domněnku existence dluhů, a to v celé uznané částce. Rodiče žalovaného K. N. a M. N. k finančnímu hospodaření žalovaného nic bližšího neuvedli, hovořili jen v obecné rovině a o svých domněnkách o neexistenci majetkových závazků žalovaného, což za vyvrácení domněnky podle § 133 o.s.ř. nelze považovat.

Napadené rozhodnutí soudu I. stupně je ve výrocích o věci samé správné, okresní soud na základě výše uvedených důvodů správně přiznal žalobkyni k zaplacení částku 18.234,- Kč spolu s příslušenstvím z této částky, když uplatněný nárok včetně úroků z prodlení správně právně posoudil, a ve zbývajícím rozsahu žalobu důvodně zamítl. Odvolací soud tedy napadené rozhodnutí v těchto výrocích podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně v souladu s ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. podle procesního úspěchu účastníků. Žalovanému tedy správně náleží náhrada nákladů řízení v rozsahu 22 %. Nákladový výrok bylo však třeba podle § 220 odst. 3 o.s.ř. změnit, neboť částka nákladů řízení nebyla stanovena správně. Odměna advokáta podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění platném do 31.8.2006 činí 11.610,- Kč, nikoliv 11.600,- Kč, jak uvedl okresní soud. Náhrada hotových výdajů náleží za celkem devět úkonů právní služby, a to šest úkonů po 75,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění platném do 31.8.2006 (převzetí a příprava, účast u jednání dne 26.6.2006, dne 17.7.2006 přesahujícím dvě hodiny – 2 úkony a dne 9.8.2006 přesahujícím dvě hodiny – 2 úkony) a dále tři úkony po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění platném od 1.9.2006 (účast u jednání dne 11.9.2006 a dne 27.9.2006 přesahujícím 2 hodiny – 2 úkony). Tyto náklady právního zastoupení v celkové částce 12.960,- Kč se zvyšují podle § 13 odst. 3 o.s.ř. o náhradu 19 % DPH ve výši 2.462,50 Kč. Z celkové částky nákladů právního zastoupení 15.422,50 Kč činí 22 % částku 3.393,- Kč, k jejíž náhradě byla žalobkyně zavázána.

Pro určení náhrady nákladů odvolacího řízení platí stejný procesní úspěch účastníků jako pro řízení před soudem I. stupně. Odvolací soud proto žalovanému podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 2 o.s.ř. přiznal částku 2.276,60 Kč, představující 22 % z nákladů žalovaného. Žalovaný uplatnil na nákladech odměnu advokáta, která činí podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění platném od 1.9.2006 15.350,- Kč, náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění platném od 1.9.2006 (sepis odvolání, účast u odvolacího jednání dne 16.4.2008 a 21.5.2008, náhradu za promeškaný čas v rozsahu čtyř půlhodin po 100,- Kč podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., jízdné ve výši 964,90 Kč za dvě cesty z Kroměříže do Zlína a zpět vozidlem s průměrnou spotřebou 10,4 l na 100 km, cena benzínu BA 95B 30,90 Kč/1 litr a paušální náhrada za opotřebení 4,10 Kč/1 km dle vyhlášky č. 357/2007 Sb., když celkem bylo ujetu při jedné cestě 66 kilometrů, a náhradu za 19 % DPH z nákladů právního zastoupení včetně hotových výdajů ve výši 3.347,- Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř., přičemž ostatních nákladů se vzdal. Celkové náklady žalovaného takto činí 20.961,90 Kč.

Lhůta k zaplacení náhrady nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. tři dny od právní moci rozhodnutí a jejich platebním místem byla podle § 149 odst. 1 o.s.ř. určena právní zástupkyně žalovaného.

Jelikož v řízení před soudem I. stupně vznikly státu náklady řízení za uhrazené svědecké v celkové výši 3.732,15 Kč, uložil odvolací soud v souladu s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 148 odst. 1 o.s.ř. účastníkům řízení jejich náhradu, neboť podmínky pro osvobození od soudních poplatků v řízení u žádného zjištěny nebyly a ze strany účastníků nebyly ani tvrzeny. Podle procesního úspěchu byla takto žalobkyni k zaplacení uložena částka 2.276,60 Kč (žalobkyně měla procesní neúspěch v rozsahu 61 %) a žalovanému částka 1.455,50 Kč (žalovaný měl procesní neúspěch v rozsahu 39 %).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. V takovém případě lze dovolání podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Kroměříži.

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně
dne 22. května 2008

Mgr. Dalibor Bruk, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Kynclová